

## POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

sprawie R. M.

skazanego za czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 16 maja 2024 r.,

wniosku obrońcy o wstrzymanie wykonania

wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 3 kwietnia 2023 r., sygn. akt II AKa 501/21

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 5 kwietnia 2019 r., sygn. akt III K 52/17

na podstawie 532 § 1 i 3 k.p.k.

postanowił:

nie uwzględnić wniosku.

## UZASADNIENIE

Pismem z dnia 15 kwietnia 2024 r., sygn. akt I KK 369/23, obrońca skazanego R. M. zwróciła się z wnioskiem o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 3 kwietnia 2023 r., sygn. akt II AKa 501/21 do czasu rozpoznania kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy nie zasługiwał na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, że sam fakt wniesienia kasacji nie stanowi dostatecznej podstawy do wstrzymania wykonania prawomocnego wyroku. Zgodnie z regułą wyrażoną w art. 9 § 1 k.k.w. postępowanie wykonawcze wszczyna się bezzwłocznie, gdy orzeczenie stało się wykonalne, a wyrok – w myśl art. 9 § 2 k.k.w. - staje się wykonalny z chwilą jego uprawomocnienia. Regulacja art. 532 § 1 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, a wobec tego nie podlega wykładni rozszerzającej. Zastosowanie instytucji uregulowanej we wskazanym przepisie winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami – mającymi swoje zakotwiczenie w treści podniesionych zarzutów kasacyjnych lub podstawach kasacyjnych branych pod uwagę z urzędu – prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla osoby skazanej zbyt poważne skutki. Tego rodzaju sytuacja, mimo uznania przez Sąd Najwyższy, że kasacja powinna zostać rozpoznana na rozprawie, w niniejszej sprawie nie zachodzi. Tym samym, przywołane przez obrońcę na uzasadnienie ww. wniosku okoliczności związane z wykorzystaniem przez skazanego maksymalnego odroczenia wykonania kary i trudną sytuacją rodzinną skazanego, nie mogły stanowić wystarczającego argumentu dla wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia. Możliwość skorzystania przez skazanego z instytucji unormowanej w art. 532 § 1 k.p.k. należy bowiem łączyć przede wszystkim z okolicznościami związanymi z wadliwością zaskarżonego, prawomocnego orzeczenia. Przy decydowaniu o wstrzymaniu wykonania orzeczenia istotna jest ranga zarzutów kasacyjnych i wysoki stopień ich uprawdopodobnienia. Przed zastosowaniem instytucji określonej w art. 532 § 1 k.p.k. sąd musi bowiem powziąć przekonanie, że zachodzi duże prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2017 r., II KK 53/17 oraz z dnia 14 czerwca 2018 r., II KK 184/18). Ten stan rzeczy w przedmiotowej sprawie nie wystąpił.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

[ms]

